

Historie

Kilde 2: Hvor mange jøder skal der til?

Kilden er et uddrag fra artiklen ”How many Jews does it take...?” bragt i tidsskriftet *Index on Censorship: Forgive or Forget*, nr. 2, 2005, side 54-56. Artiklen er skrevet af D.D. Guttenplan, som også er forfatter til bogen ”The Holocaust on Trial: History, Justice and the David Irving Libel Case” (Dom over Holocaust: Historie, Retfærdighed og David Irvings Injuriesag). I artiklen fremsætter Guttenplan en række argumenter for lovgivning imod Holocaust-benægtelse og diskuterer, om ytringsfriheden også bør omfatte Holocaust-benægtelse.

Alt imens verden mindes 60-året for befrielsen af Auschwitz, findes der fortsat personer, der benægter historiens vidnesbyrd. Bør ytringsfriheden også omfatte Holocaustbenægtelse?

(...)

Ikke alle, der går ind for at gøre Holocaust-benægtelse til en forbrydelse i Storbritannien, fremsætter rationelle argumenter for det. I 1997, da Blair¹ sagde, at der var ’meget betydelige grunde’ til at lave love imod Holocaustbenægtelse, gik han aldrig i detaljer – hvad der forekommer kløgtigt nu, da hans regering tilsyneladende har mistet begejstringen for tanken. Selvom det ikke er på mode, mener jeg imidlertid, at der er mindst to stærke argumenter, der taler for vedtagelsen af en sådan lov, og at begge argumenter fortjener at blive taget alvorligt.

Det første argument går på, at Holocaust-benægtelse er en form for racistisk krænkelse, rettet ikke bare mod jøder, men mod en særlig sårbar gruppe jøder. Efter at have brugt mere tid end jeg bryder mig om på at læse Robert Faurrisons, Arthur Butz’ og David Irvings² værker, kan jeg stå inde for, at det forholder sig sådan. På trods af al deres pseudo-akademiske udsmykning kan benægternes sværgen til det historiske argument [være på et meget lille sted, red.]. Ved ikke at anerkende den smerte, som overlevende efter Holocaust føler, når oplevelser, de har følt på egen krop, benægtes – eller når den smerte bliver opfattet som et særligt jødisk problem, som ikke behøver at komme andre ved – så er det at fornægte, at vi alle tilhører samme menneskehed. Og i mange tilfælde er netop dette benægterens formål: Ikke at narre os andre til at slutte os til benægtelsen, men simpelthen at isolere ofrene yderligere ved at være ligeglade.

Frie og åbne samfund har ikke alene ret, men pligt til at forsvare sig. Som individer står det os frit for at efterligne Voltaire og beredvilligt ville ’ofre vores liv for at gøre det muligt’ for en person at kunne ytre synspunkter, som vi afskyr. Men det står os ikke frit for at påtvinge vores medborgere det samme afkald.

(...)

I Storbritannien og USA betragter vi ytringsfriheden som noget helligt. Amerikanere nærer den største ærbødighed for ‘The First Amendment’³, mens briter henviser til Milton⁴, som i sit værk *Areopagitica* hævdede, at den sande frihed kun findes der, ‘*hvor fribårne mænd/som skal rådgive folket må tale frit*’. I dag er Holocaustbenægtelse en forbrydelse i Østrig, Frankrig, Tyskland, Israel, Belgien, Polen, Litauen og Schweiz. Sætter borgerne i disse lande mindre pris på deres frihed end vi gør? Eller kan det skyldes andre faktorer?

(...)

I sidste ende må det være historiske forskelle, der bør bestemme vores forhold til andre lande. I Tyskland og Østrig er Holocaustbenægtelse ikke ‘bare’ angreb på jøder, men også en kanal for nazismens genkomst på samme måde som Hitler-hilsenen og hagekorset, der begge er forbudt. Rationalet for et forbud i Israel burde også være klart, om ikke helt indiskutabelt. På samme måde bør lande, som stadig lider under den historiske erfaring med besættelse og skam over at have samarbejdet med nazisterne, have mulighed for at tage deres egne beslutninger. Blasfemi er stadig forbudt i Storbritannien, og selvom amerikanerne i princippet har lov til at gøre alt muligt, så har ingen amerikanere nu om dage grund til at føle sig selvgode i forhold til andre landes grader af frihed. Efter Bosnien og Rwanda er det ikke længere muligt at hævde ytringsfriheden som en absolut værdi. Ukvemsord kan ikke i sig selv påføre nogen fysisk skade, men de kan bane vejen for folkedrab.”

Oversat af Afdelingen for Holocaust og Folkedrabs Studier

¹ Storbritanniens premierminister Tony Blair.

² Robert Faurisson, Arthur Butz og David Irving er alle tre kendte Holocaustbenægtere fra hhv. Frankrig, USA og Storbritannien.

³ Den amerikanske forfatnings første tilføjelse, hvori retten til at ytre sig frit er nedfældet.

⁴ John Milton levede i 1600-tallets England, hvor han arbejdede stærkt for parlamentarismens fremme. Han er dog først og fremmest kendt som forfatter til en række skønlitterære og politiske værker, bl.a. pamfletten *Areopagitica* fra 1644, hvori han argumenterer imod censur.